

ချား

တံခွန်မင်းသမီး

အခန်း (၁)

"မုန်းတယ် ဟုတ်လား၊ ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာကွာ ဟား ဟား ဟား"

အခန်းတံခါးကို ကျောနှင့်ပိတ်ကာ မှီရပ်နေရာမှ ဟားတိုက် ရယ်မောလိုက်သံကြောင့် ခင်မဒီ ခန္ဓာကိုယ်လေး တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့ သည်။
စူးစူးနစ်နစ် မျက်ဝန်းအကြည့်တွေကတော့ လှောင်ရိပ်သမ်းလို့ နေသည်။

ရယ်သံတွေ တိခနဲ ရပ်သွားပေမယ့် မျက်ခုံးနှစ်ဖက် စုကျုံ့ကြည့် နေသော အကြည့်တွေကတော့ လွှဲဖယ်မသွားခဲ့ပါ။

"မဒီ မင်းနှုတ်က ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်လို့ ဝန်ခံခဲ့ပြီးမှ မုန်းတယ် လို့ ဘာလို့ ပြောင်းလဲသွားရတာ လဲ"

"ဘာလို့ ပြောင်းလဲသွားရတာ လဲ ဟုတ်လား စွယ်စုံ၊ ရှင် ကျွန်မကို ပီပီရီရီကို လိမ်ညာခဲ့တာလေ၊ ခင်မဒီ ဆိုတဲ့ မိန်းမကို ရှင် လိမ်ညာခဲ့တာ၊ အဲဒီ အတွက် ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး"

ရင်ထဲက နာကျည်းချက်တွေကို သူမ မမျိုသိပ်နိုင်ဘဲ ဖွင့်အံ ထုတ်မိတော့ စွယ်စုံ ပင့်သက်ကြီးရှိုက်ကာ ခေါင်းကို ခါရမ်းသည်။

"ဟင့်အင်း ကိုယ်လိမ်ညာခဲ့မိတာ မင်းကို ချစ်လွန်းလို့ပါ မဒီ ရယ်"

ချက်ချင်း လေသံတို့ လျော့ကျသွားခဲ့ကာ တောင်းပန်သလို ဆိုသည်။
ဒါပေမဲ့ သူမ ဘယ်လိုမှ လက်ခံခွင့်လွှတ် မရနိုင်တာ သေချာ သည်။

"ဆောရီးပဲ စွယ်စုံ ကျွန်မ နှလုံးသားထဲမှာ ရှင် မရှိတော့ဘူး လို့ အပြတ်ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ"

နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တင်းတင်းစေ့စေ့ကာ မဒီ ယတိပြတ်စကားဆို တော့ ငုံ့လျှိုးထားသော ခေါင်းကို စွယ်စုံ ဆတ်ခနဲ မော့ကာ သူမကို ကြည့်သည်။

စောစောက တောင်းပန်ရိပ်တွေ အရိပ်ထင်နေသော မျက်ဝန်းတွေမှာ
ချက်ချင်းပဲ အရောင်တွေ လက်ဖြာလာသလို ထင်မိသည်။
နက်မှောင်ထူပိန်းနေတာမျိုး မဟုတ်ပါဘဲ ပေါ်လွင်ထင်ရှားစွာ တန်းနေသော
မျက်ခုံးတွေ ညှို့ယူနိုင်စွမ်းသော မျက်ဝန်းတစ်စုံ။

နာတံက ကျစ်လစ်ပေါ်လွင်ပြီး အပြုံးရိပ်တို့ အစဉ်ခိုတွယ်နေ တတ်သော
နှုတ်ခမ်းတွေက စွဲမက်စရာကောင်းအောင် ချောမောပါသည်။ ယောက်ျားတန်မဲ့
ဝင်းညက်နေသော ရှင်းသန့်သော အသားအရည် ကြောင့်လည်း မြင်မိသည့်
မိန်းကလေးတိုင်းကို နှစ်ခါငေးကြည့်စေလောက် ၏ ။

အမြဲတမ်း ဝတ်ဆင်ထားပုံကအစ စတိုကျ သပ်ရပ်လွန်းပြီး
ကျစ်လစ်သော ခန္ဓာကိုယ်က မြင့်မြင့်မားမား အရပ်အမောင်းကြောင့် ပိုလို့
စမတ်ကျကြည့်ကောင်းနေသည်။

အခုလည်း ပီရီသေသပ်သော နှုတ်ခမ်းတွေကို တင်းတင်းစေ့ ကာ မဒီကို
စိုက်ကြည့်နေပုံက ညှို့နိုင်စွမ်း၏ ။ ဒါပေမဲ့ မဒီရင်ထဲမှာ အမြစ်တွယ်နေခဲ့သော
အမုန်းစိတ်က ပိုမိုနေတာမို့ ချက်ချင်း အကြည့်လွှဲ ပစ်မိ၏ ။

"မဒီ"

တမင်မကြည့်ဖြစ်အောင် မျက်နှာလွှဲထားတာမို့ သူ့အနား
ရောက်လာတာကို မသိလိုက်ခဲ့ပါ။ မော့ကြည့်တော့ မဒီအနားကို သူ ရောက်နေခဲ့ပြီ။

စိုးရိမ်စိတ်နှင့် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့ကာ မဒီ ခုတင်ပေါ်မှာ
တင်ပါးလွှဲထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်မိသည်။

"မင်း ကိုယ့်ကို မုန်းတယ်လို့ ဘယ်လောက်ပဲပြောနေနေ အခု မင်းက
ကိုယ့်အနားမှာရောက်နေပြီ မဒီ"

သူ့စကားကြောင့် မဒီ သူ့အနားက လှစ်ခနဲ ပြေးဖို့ ကြိုးစားမိ ပေမယ့်

လျင်မြန်လွန်းသော သူလက်တွေက မဒီပခုံးလေးကို လှမ်းဆုပ် ကိုင်ထားပြီး ဖြစ်နေသည်။

"စွယ်စုံ ရှင်မယုတ်မာနဲ့နော်"

ကြောက်စိတ်တွေကြောင့် မဒီအသံလေးတွေတောင် တုန်ခါနေ ခဲ့သည်။ စွယ်စုံက တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်တွေကို မလွှတ်ဘဲ နှုတ်ခမ်းတွေ တွန့်ပြီး ပြုံးသည်။

"မင်း ကိုယ့်ကို အဲဒီ လောက်အထိ အထင်မသေးနဲ့ မဒီ၊ မင်းကို သိပ်ချစ်လို့ မစွန့်လွှတ်နိုင်လို့ ကိုယ် ခေါ်လာတာ"

"မဒီ တောင်းပန်ပါတယ် စွယ်စုံရယ်၊ မဒီကို ပြန်ပို့ပေးပါနော်"

လေသံတိုးတိုးလေးနှင့် ခင်မဒီ တောင်းပန်မိသည်။ စွယ်စုံ မျက်ဝန်းတွေထဲမှ စာနာရိပ်တွေ ယှက်သန်းသွားခဲ့ပေမယ့် ခေါင်းကိုခါရင်း

"ဟင့်အင်း ကိုယ် မင်းကို ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး မဒီ"

မဒီ အံလေးတင်းခနဲ ကြိတ်မိကာ ဖြေလျော့သွားခဲ့သော သူ လက်တွေထဲက ဆတ်ခနဲ ရုန်းထွက်ရင်း အခန်းတံခါးဆီ ပြေးသည်။ လော့ချပိတ်ထားသော အခန်းတံခါး လက်ကိုင်ဆီ မလှမ်းမီခင်မှာဘဲ အနောက်က သူမ ပခုံးကို လှမ်းဆွဲဆုပ်ကိုင်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။

ယိုင်ကျသွားသော သူမ ခန္ဓာကိုယ်လေးက စွယ်စုံရင်ခွင်ထဲ ရောက်သွားခဲ့၏ ။

"လွှတ် လွှတ် နင့်ကိုငါ မုန်းတယ်၊ သိပ်မုန်းတယ်"

မဒီ စူးစူးဝါးဝါး ဟစ်အော်ရင်း သူရင်ဘတ်ကြီးကို တဘုန်း ဘုန်း ထုရိုက်ပစ်သည်။ စွယ်စုံက တိတ်ဆိတ်နေရင်း မဒီပြုသမျှ ငြိမ်သက် စွာ ခံယူနေခဲ့၏ ။ ကြာလာတော့ မဒီ လက်တွေ နာကျင်လာခြင်းပဲ အဖတ်တင်သည်။

"အဟင့် ဟင့် ဟင့် နင် ငါ့ကို လိမ်ညှာပြီး သိမ်းပိုက်လို့ ငါ့ အချစ်ကို ပြန်ရမယ်ထင်နေရင် လုံးဝ မှားသွားလိမ့်မယ် စွယ်စုံ၊ နင့်ကို ငါ သိပ်မုန်းသွားပြီ"

"အဲဒီ မုန်းတယ်ဆိုတဲ့စကားကိုပဲ ကိုယ် လက်မခံတာ မဒါ၊ မင်း ကိုယ့်ကို ဘယ်လောက်အထိ မုန်းနိုင်မှာလဲ၊ အခု မုန်းနေတယ် ဆိုရင်တောင် တစ်ချိန်မှာ မင်းပြန်ချစ်လာရမယ်လို့ ကိုယ် ယုံကြည်တယ်"

"ဘယ်တော့မှ ချစ်မလာဘူးဆိုတာ သေချာတယ် စွယ်စုံ"

သူ့မျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်ပြီး မဒါ ပြောပစ်လိုက်တော့ စွယ်စုံ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ကျုံ့ကျသွားကာ မဒါ မျက်ဝန်းတွေထဲ စိုက်ကြည့် နေသည်။

"ကိစ္စမရှိဘူး မဒါ၊ မင်းကိုငါ ချစ်တယ်၊ ငါချစ်တဲ့ မင်းကို သူတစ်ပါးရင်ခွင်ထဲ မရောက်ဖို့က အဓိကပဲ၊ အခြေအနေ အဆင့်အတန်း မတူလို့ ငုတ်တုတ်မေ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတဲ့သူထဲမှာ စွယ်စုံ မပါစေရဘူး"

"စွယ်စုံ ရှင် ဒီလို ဇွတ်မမိုက်ပါနဲ့၊ မဒါ အလိုမတူဘဲ ရှင် အခုလို ခေါ်လာတာပဲ လွန်နေပြီနော်"

"အဲဒါ ကိုယ် သိတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်လာလာ ရင်ဆိုင်ဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်ပြီးသားကွာ၊ မင်းကို ချစ်လွန်းလို့ ကိုယ် အားလုံးကို မိုက်မဲစွာ ရင်ဆိုင်ပစ်မှာ အဲဒါ ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲသွားမှာ မဟုတ်ဘူး ဒါ သေချာတယ်"

စွယ်စုံ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ တိကျသေချာနေပြီးသော ဆုံးဖြတ် ချက်တွေကို မဒါ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့နေရ၏ ။ သူမအတွက် ဘယ်လို နည်းနှင့်မှ တောင်းပန်လို့လည်း မရနိုင်တော့ဘူး ထင်သည်။

နောင်တတွေနှင့်အတူ မျက်ရည်တွေတောင် ဝဲတက်လာ၏ ။

"မဒါ"

ခေါ်သံကိုကြားပေမယ့် ဒီမျက်နှာ ဒီမျက်ဝန်းတွေကို မကြည့်ချင်

တော့တာမို့ မဒီ ခေါင်းကို မော့မကြည့်ဘဲ ဆက်ငုံထားမိ၏။

သူကလည်း ဘာမှထပ်မပြောဘဲ မဒီ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ဆတ် ခနဲ ပွေ့ချီပစ်လိုက်၏။

"အို အမေ"

ထိတ်လန့်ခြင်းနှင့်အတူ မဒီ မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးသွားသည်။
သူ့လက်နှစ်ဖက်ထဲမှာ မဒီ ခန္ဓာကိုယ်လေးက ပေါ့ပါးစွာ ပါသွား၏။

"စွယ်စုံနော် လွှတ် လွှတ် ကျွန်မကိုလွှတ် ရှင် မယုတ်မာနဲ့"

မဒီ အော်ဟစ်ငြင်းဆိုရင်း ရုန်းကန်နေပေမယ့် စွယ်စုံ လက်တွေ က ပခုံးနှင့်ပေါင်တံတွေကို သူ့ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးနှင့် ညှပ်ကာ ပွေ့ချီထား တာမို့ ရုန်းထွက်ခွင့်မသာပါ။

ခုတင်ကျယ်ကြီးပေါ်ကို မဒီ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို သူ ညင်သာစွာ ပွေ့ချအပေးမှာပဲ လွတ်မြောက်ခွင့်ရသွားသော မဒီ လက်တစ်ဖက်က သူ့ပါးပြင်ဆီ အရှိန်နှင့်ကျရောက်သွားခဲ့သည်။

"မ မဒီ မင်း မင်းကိုယ့်ကို"

အံ့ဩမယုံနိုင်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ငေးမောကြည့်ရင်း စွယ်စုံ တုန်တုန်ယင်ယင် ရေရွတ်လိုနေသည်။ မဒီလည်း မျက်ဝန်းလေးတွေ ထိတ်လန့်စွာ ပိုင်းစက်သွားရင်း လဲကျနေရာမှ လူးလဲထကာ ခုတင် တစ်ဖက်စွန်းကို ထိုင်လျက်နှင့် ရွှေ့ဆုတ်မိသည်။

မဒီရဲ့ အားပါသော ရိုက်ချက်ကြောင့် နီမြန်းသွားသည့် သူ့ ပါးပြင်တစ်ဖက်ကိုကြည့်ရင်း မဒီ စိုးရိမ်သွားမိသည်။ သူ့စိတ်တွေကို မဒီ ဆွပေးလိုက်မိသလို ဖြစ်သွားခဲ့ပြီလား။

တကယ်ဆို ဒါ မဒီ အမှားတစ်ခုဆိုတာ သတိထားမိဖို့ ကောင်း သည်။

ခုအချိန်မှာ သူဟာ မဒီကို အပိုင်သိမ်းပိုက်ဖို့ ကြိုးစားလာလျှင် မဒီ
ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမည်လဲ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ခွန်အားချင်း မဒီ
ဘယ်လိုမှ ယှဉ်နိုင်မှာ မဟုတ်တာ သေချာနေသည်။

"မဒီ"

စွယ်စုံ ခေါ်လိုက်သံက ပုံမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ မဒီ တွန့်ခဲနဲ့
ဖြစ်သွားခဲ့ကာ အထိတ်တလန့် မျက်ဝန်းတွေနှင့် မော့ကြည့်မိသည်။ စွယ်စုံ
နှုတ်ခမ်းတွေ လှစ်ခနဲ ပြီးသွားခဲ့ရင်း

"မင်းကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ကိုယ် အရာရာကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ် ပြီးပြီ မဒီ၊
မင်းကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ပိုင်ဆိုင်ရရင် ကိုယ် ကျေနပ် ပြီ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကို
အနိုင်ယူ ရက်စက်ချင်တဲ့စိတ် ကိုယ့်မှာ မရှိဘူးဆိုတာ မင်း ယုံပါ"

စွယ်စုံ မျက်ဝန်းတွေ နူးညံ့စွာ သိမ်မွေ့နေခဲ့သည်။ ဒီမျက်ဝန်း
တွေကြောင့်ပဲ စွယ်စုံအပေါ်မှာ နှောင်တွယ်ခဲ့ရသည်။ ဒါပေမဲ့

"မင်း မကြည်ဖြူဘဲနဲ့ ကိုယ် ဘာမှမရယူဘူး မဒီ၊ ကဲ မင်း စားဖို့တစ်ခုခု
ကိုယ် သွားစီစဉ်ခဲ့မယ်" ဘာမှမစားချင်ဘူးဟု မဒီ ငြင်းပစ်လိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့
လည်း အခန်းထဲမှာ စွယ်စုံနှင့်အတူ နှစ်ယောက်တည်း ရှိမနေချင်တာ ကြောင့်
တိတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။

စွယ်စုံက တံခါးဆီကို လှည့်ထွက်သွားသည်။ ပြီးမှ လော့ချထား သော
တံခါးကို လှည့်ဖွင့်ကာ ထွက်သွားခဲ့သည်။

မဒီ ခုတင်ပေါ်မှာပဲ ခဏတော့ ထိုင်နေမိသေး၏ ။ မိနစ်ပိုင်းမျှ ကြာမှ
ခုတင်ပေါ်က သုတ်ခနဲ ဆင်းကာ အခန်းတံခါးကို လှည့်ကြည့် သည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ စွယ်စုံ အပြင်ဘက်က သော့ခတ်သွားခဲ့ ၏ ။ မဒီ

ပြတင်းတံခါးတွေဆီ ပြေးခဲ့ကာ ချထားသော လိုက်ကာစတွေကို ဆွဲဖယ်ကြည့်သည်။

"ကျွတ် သေလိုက်စမ်း"

ပြတင်းတံခါးတွေက သံပန်းနှင့် အကွက်ဖော်ထားသော တံခါး တွေပဲ ဖြစ်လို့နေသည်။ ဘာမှ မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့သော အခြေအနေ တစ်ခုအတွက် မဒီ တကယ်ပဲ စိတ်ဓာတ်တွေ ကျဆင်းသွားမိသည်။

စွယ်စုံ လက်ထဲမှာပဲ သူမ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပုံအပ်လိုက်ရတော့ မည်လား။ အခုလောက်ဆို မေမေလည်း စိတ်တွေပူကာ မဒီကို ရှာဖွေ နေမှာ သေချာ၏ ။

တွေးရင်း မဒီ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းလာသည်။ မျက်ရည်တွေက ပါးပြင်ပေါ်ကို စီးကျလာကြပြန်သည်။

တံခါးအပြင်ဘက်က သော့ဖွင့်သံကို ကြားလိုက်ရတာ မို့ မဒီ ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်မိသည်။ အခန်းတံခါးပွင့်သွား ပြီး စားစရာတွေကို လင်ပန်းထဲ ထည့်ယူလာသော စွယ်စုံ သူမကို စိုက်ကြည့်သည်။

"မင်း ငိုထားတာလား မဒီ"

မဒီပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကို မြင်တွေ့သွားခဲ့ကာ သူ မေးတော့ မဒီ ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ မျက်နှာကို လွှဲပစ်လိုက်မိသည်။

"မင်း ဗိုက်ဆာနေမှာပေါ့ မဒီ၊ လောလောဆယ်တော့ အဆင် ပြေအောင် စီစဉ်လာခဲ့တယ်၊ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ မဟုတ်ပေမယ့် အဆင်ပြေ မှာပါ"

ခုတင်ဘေးက စားပွဲပုလေးပေါ် သူ လင်ပန်းလေးကို တင် သည်။ ထမင်းနှစ်ပွဲနှင့် ကြက်ဥကြော် တစ်ပန်းကန်ပဲ ဖြစ်သည်။ ဒါတွေ ကို မြင်တော့ မဒီ နှာခေါင်းရှုံ့ကာ မျက်နှာမဲ့သွား၏ ။

"မီးဖိုထဲမှာ တွေ့တဲ့ကြက်ဥလေးလုံး ဖောက်ကြော်ထားတာ၊

ညနေစာကျမှပဲ မင်း စားချင်တဲ့ ဟင်း ဝယ်ပေးမယ်၊ အခုတော့ ဒါပဲ အဆာပြေ စားလိုက်နော်"

ချော့မော့နှစ်သိမ့်ပြီး စွယ်စုံပြောပေမယ့် မဒီ ခေါင်းကို ခါရမ်း ပစ်လိုက်ရင်း

"မစားဘူး စွယ်စုံ သေချင်သေသွားပါစေ၊ ဘယ်တော့မှ ဒါမျိုး မစားဘူး"

"မင်း ဒါမျိုးတွေ မစားတာ ကိုယ် သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လတ် တလောမှာ ဒါပဲရှိတယ်၊ ကိုယ်တော့ ဆာနေပြီကွာ စားနှင့်တော့မယ်"

ထမင်းပန်းကန်တစ်ချပ်ကို ဆွဲယူကာ ပန်းကန်ထဲက ကြက်ဥ ကြော်တစ်လုံး ဇွန်းနှင့်ခပ်ထည့်ပြီး သူ အားပါးတရ စားနေသည်။ ဝမ်း ထဲမှာ ဆာလောင်နေပေမယ့် မဒီ စိတ်ထဲမှာ မသတိတာ အမှန်ပဲဖြစ်၏ ။

သူက ပါးလုပ်ပါးလောင်း စားနေရင်း မဒီကို မော့ကြည့်ပြန် သည်။

"မဒီ လာလေ တစ်လုပ်တစ်ဆုပ်ဖြစ်ဖြစ် စားလိုက်နော်"

မဒီ ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ မျက်နှာလွှဲနေလိုက်တော့ စွယ်စုံ ထပ်ပြီး မခေါ်တော့ပါ။

"မဒီ ဆာတဲ့အချိန်စားနော်၊ ညနေကျရင်တော့ မဒီ စားချင်တဲ့ ဟင်း ကိုယ်ဝယ်ကျွေးမယ်၊ အခုတော့လည်း သည်းခံပေးကွာ"

ချော့မော့သလို ပြောရင်း စွယ်စုံ ပြန်ထွက်သွားတာကို လှည့် မကြည့်ပါဘဲ မဒီ သိနေသည်။ အခန်းတံခါးကို အပြင်ဘက်က သော့ ပိတ်သွားသံလည်း ကြားသည်။ သည်တော့မှ မဒီ လှည့်ကြည့်မိသည်။

စားပွဲလေးပေါ်မှာ ထမင်းပန်းကန်နှင့် ကြက်ဥကြော် သုံးလုံး တောင် ကျန်နေသေးသည်။ စွယ်စုံက တစ်လုံးတည်းနှင့် ထမင်းစားသွား တာ ဖြစ်မည်။ မဒီအတွက် ပိုပြီး ချန်ထားပေးခဲ့တာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ဒီလိုထမင်းပွဲ ဟင်းပွဲဆိုတာ မဒီ ဘယ်တုန်းကမှ စားခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်။ အိမ်မှာဆိုလျှင် အနည်းဆုံး ဟင်းလျာ ငါးမျိုးမှ မပါလျှင် မဒီမျက်နှာ မကြည်လင်တာမို့ ထမင်းချက် ဒေါ်ဥ ပျာယာခတ် နေတတ်သည်။

အသားဟင်း လေးငါးမျိုးနှင့် အသီးအနှံကြော်တစ်ပွဲ၊ ဟင်းချို ပွဲတစ်ပွဲနှင့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ထမင်းဝိုင်းကို မျက်ဝန်းထဲမှာ မြင်ယောင်ရင်း မဒီ မျက်ရည်တွေ ဝဲတက်လို့လာသည်။

ဖြစ်သလို စီစဉ်ထားသော စွယ်စုံရဲ့ မနက်စာ ထမင်းပွဲနှင့် ဒီတိုက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ မဒီဘဝကို စတေးလိုက်ရမည်တဲ့လား။

ဟင့်အင်း ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး စွယ်စုံ။

အချစ်အတွက်နဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ရေစုန်မျောပစ်လိုက်အောင် ခင်မဒီရဲ့ အသိတရားက လက်မခံနိုင်တာ သေချာတယ်။

*

အခန်း (၂)

"ဟင် မဒီ ဘာမှ စားမထားဘူး ဟုတ်လား"

အခန်းထဲ ဝင်လာလာခြင်း အရာမယွင်းသည့် ထမင်းပွဲနှင့် ကြက်ဥကြော်တွေကိုကြည့်ကာ စွယ်စုံ အံ့ဩသွားမိသည်။ ခုတင်စွန်းမှာ နူးလေးနှစ်ဖက်ကို လက်နှင့်ယှက်ပိုက် ထိုင်နေသော မဒီက ခွန်းတုံ့မပြန် ပါ။

တစ်မနက်လုံး ဘာမှမစားဘဲ နေနေခဲ့သော မဒီကို သူ သနားသွားမိသည်။ တကယ်ဆို ဒီဟင်းတွေကို မဒီ မစားမသောက်နိုင်တာ သူ သိပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ညနေစာအတွက် သူ အပြင်ထွက် ဝယ်ခဲ့သည်။

"ကဲ မဒီ ဒီဟင်းနဲ့ ထမင်းစားမဝင်ဘူးဆိုတာ ကိုယ် သိတယ်၊ ခဏလေးစောင့် ညနေစာအတွက် ဝယ်လာတာတွေ ကိုယ် စီစဉ်ပေးမယ် ဟုတ်လား"

ပြောပြီး မနက်က ထားခဲ့သော ထမင်းပွဲနှင့် ကြက်ဥကြော်တွေ ကို သူ ပြန်ယူခဲ့သည်။

အခန်းထဲက အထွက်မှာ တံခါးသော့ကို သတိတရ ပြန်ပိတ်ရ သည်။ မဒီကို သူ ဘယ်လိုမှ မယုံကြည်ရဲပါ။ သူ့အနားက မဒီ အခွင့် အရေး ရတာ နဲ့ ထွက်ပြေးသွားမှာ သိနေသည်။

မီးဖိုခန်းထဲဝင်ခဲ့ကာ စားသောက်ဆိုင်က ဝယ်လာသော အစားအသောက်တွေကို ပန်းကန်ထဲ သူ ထည့်သည်။

ကုန်းဘောင်ကြီးကြော်တစ်ပွဲ၊ ကြက်ချိုချဉ်ကြော်တစ်ပွဲ၊ ဝက်သားလုံးကြော်နှင့် ဆယ့်နှစ်မျိုး ဟင်းချိုက တစ်ပွဲ အားလုံးအတွက် သူ့အိတ်ထဲက ငွေတစ်သောင်းနီးပါး ထွက်သွားခဲ့သည်။

မဒီအတွက်ပဲဟု စိတ်က ဖြေသိမ့်ကာ သူ မျက်စိမှိတ် ဝယ်ခဲ့ တာ ဖြစ်သည်။ ဟင်းပွဲတွေ ထမင်းပွဲတွေကို လင်ပန်းကြီးထဲ အသေအချာ ထည့်ကာ သူ

မဒီအခန်းဆီ သယ်ဆောင်ခဲ့သည်။

သူ ဝယ်ခဲ့တော့ မဒီ ခုတင်စွန်းလေးမှာထိုင်နေတုန်းပဲ ရှိသည်။
စားပွဲပုလေးနှင့် မဆုံသော ဟင်းလျာခွက်တွေကို ခုတင်နံဘေးက အလှ
ပြင်စားပွဲကြီးပေါ်မှာပဲ သူ ပြင်ဆင်ပေးလိုက်သည်။

"မဒီ ဆာနေပြီ မဟုတ်လား၊ လာကွာ ပူပူနွေးနွေး စားလိုက် နော်၊ မဒီ
စားစေချင်လို့ ကိုယ်ဝယ်လာတာ"

ဟင်းလျာတွေကို ကြည့်ရင်း မဒီ မျက်ဝန်းမှာ အံ့သြရိပ်လေး တွေ
ဖြာသွားတာတော့ မြင်တွေ့လိုက်သည်။

"မဒီ လာလေ မနက်ကလည်း ဘာမှမစားရသေးဘူး မဟုတ် လား၊
စားလိုက်နော်"

သူ ခေါ်ပေမယ့် မဒီ လှည့်တောင် မကြည့်ဘဲ ထိုင်နေဆဲ။
ဝတ်ထားတာက အနက်ရောင် လက်တိုကိုယ်ကြပ်အကျလေးနှင့် ခိုပြာ ရောင်
လုံချည်လေးနှင့်ပဲ ဖြစ်သည်။ ဝင်းမွတ်နေသော အသားအရည် နှင့်
အပြစ်ကင်းစင်အောင် လှပနေသော မျက်နှာလေးကို ကြည့်ကာ သူ့စိတ်မှာ မချင့်မရဲ
ဖြစ်လာမိတဲ့အထိ။

ဆံနွယ်လေးတွေက ပခုံးလေးတွေ အုပ်မိုးရုံမျှပဲ ရှည်ကာ ဝင်း
ညက်နုဖတ်နေသော မျက်နှာလေးကိုပဲ သူ မြတ်နိုးခဲ့ရ၏ ။

"မဒီ ထမင်းစားရအောင်လေ"

"မစားဘူး စွယ်စုံ၊ ကျွန်မ ပြောပြီးပြီပဲ၊ အသေခံလိုက်မယ် ဘယ်တော့မှ
မစားဘူး"

ဆံနွယ်တွေကို ဖျပ်ခနဲ ခါရမ်းကာ မဒီ သူ့ကို မော့ကြည့်ရင်း
ပြောသည့်လေသံက မာတင်းနေသည်။ စူးစူးနစ်နစ် မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ

နာကျည်းဒေါသတွေ ပျော်ဝင်နေတာလည်း အသေအချာပဲ ဖြစ်သည်။

တစ်ချိန်တုန်းက ချစ်တယ်ဟု ဆိုခဲ့ဖူးသော မဒီရဲ့နှုတ်ခမ်းတွေ မှာ ဘာကြောင့် သူ့ကို မုန်းသည်ဟူသော စကားတွေပဲ အကြိမ်ကြိမ် ဆိုနေတာလဲ မသိပါ။ စွယ်စုံ ဆိုသော ယောက်ျားက ဘာပိုင်ဆိုင်မှုမှ မရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာကြောင့်တဲ့လား။

အချစ်ဆိုတာ ငွေကြေးမနတွေနှင့် သက်ဆိုင်နေခဲ့သည်လား။

တွေးရင်း ရင်ထဲမှာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်လာတာတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။ မဒီကို သူ ပိုင်ဆိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့မိတာ မှားသွားပြီလား။ ဟင့်အင်း သူ မမှားဟု ယုံသည်။ မဒီကို ချစ်ခဲ့တာ သူ့ဘက်က ရှင်းပါ သည်။

မဒီရဲ့ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုတွေလည်း မလို။ ဂုဏ်ပကာသနတွေ လည်း အရေးမပါခဲ့ပါ။ ချစ်ခဲ့မိခြင်းက အချစ်အတွက်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအတွက် မဒီကို သူ ပိုင်ဆိုင်လိုတာ အပြစ်မဟုတ်ဟု ယုံသည်။

"ကဲ မဒီ စားချင်တဲ့အချိန် စားတော့နော်၊ ကိုယ့်အတွက် ဘာမှမချန်နဲ့၊ မဒီ မစားဘဲ ကျန်နေတဲ့ ကြက်ဥကြော်တွေနဲ့တင် ကိုယ့် အတွက် အဆင်ပြေတယ် ဟုတ်လား"

ပြောပြီး သူ ထွက်ခဲ့တော့လည်း မဒီသည် ခုတင်စွန်းလေးမှာ ငုတ်တုတ်ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အခန်းတံခါး သော့ပိတ်ပြီး တံခါးမှာ နားကပ် နားထောင်ကြည့် တော့ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ မဒီ တစ်နေလုံးတော့ ဘာမှမစားဘဲ နေနိုင် မည် မထင်ပါ။ သူ့ရှေ့မှောက်မှာမို့ အရွဲ့တိုက်ပြနေတာပဲ ဖြစ်မည် ထင်သည်။

အခန်းရှေ့က တမင်ပဲ ရှောင်ထွက်ခဲ့ကာ မီးဖိုခန်းဘက် သူ လှမ်းခဲ့သည်။ မဒီ မစားဘဲ ကျန်နေသည့် ထမင်းနှင့်ကြက်ဥကြော်တွေကိုပဲ ညနေစာအဖြစ် သူ

စားပစ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ရေတစ်ခွက်သောက်ကာ ဧည့်ခန်းဆီ ထွက်ခဲ့သည်။
ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲက စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ကာ တစ်လိပ်မီးညှိပြီး
ဆက်တီထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ချလိုက်၏ ။

ပြာလဲ့လဲ့ စီးကရက် မီးခိုးငွေ့တွေကို ငေးမောရင်း သူ့စိတ်တွေ
လွင့်မျောသွား၏ ။ မဝေးခဲ့သေးသော အတိတ်မှာ မဒီနှင့်သူ ချစ်သူတွေ အဖြစ်
ရှိခဲ့သည်။

ထိုအဖြစ်တွေသည် အိပ်မက်တစ်ခု မဟုတ်ခဲ့တာတော့ သိပ်ကို
သေချာခဲ့ပါသည်။

*

အခန်း (၃)

နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီးမှာ ပြည့်ပြည်ဝဝ သာနေသော လမင်းလေးတစ်စင်းလို သူမ အလှက ထင်းထင်းရှင်းရှင်းကြီး ပေါ်လွင် လွန်းနေတာ ဖြစ်သည်။

နက်ပြာရောင် ရောနေသည့် ဝတ်စုံကို လည်ကပ် ပခုံးကျရုံ ကိုယ်ကျပ်လေး ဝတ်ထားတာ သုံးလေးကုံးခန့် ဆင့်တွဲချိတ်ထားသော ရွှေဆွဲကြိုးမျှင်လေးတွေက ဝင်းမွတ်သော လည်တိုင်လေးမှာ ပေါ်လွင် ထင်ရှားလွန်းနေ၏ ။

ဘယ်လက်ချောင်း သွယ်သွယ်လေးတွေမှာလည်း လက်စွပ်တွေ က ပြည့်နေသည်။ ညာဘက်လက်မှာက ဟန်းချိန်းလေးက ဝင်းလက် တောက်ပလို့ ကင်တင်းထဲကို ဝင်လာတာ စုစုပေါင်း လေးယောက် ဆိုပေမယ့် သူမ အလှသည်သာ ထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင်နေတာဖြစ်သည်။

ပခုံးသာသာ ဆံနွယ်တွေကြားက မျက်နှာဝင်းမွတ်မွတ်လေး က အပြုံးရိပ်တွေ အရိပ်ထင်လျက် မျက်တောင်မခတ်တမ်း ငေးလောက် အောင်မို့ သူသည်လည်း အတူတစ်ဝိုင်းတည်း ထိုင်နေသည့် နေလင်းနှင့် ကိုနောင်တို့ကို မေ့လျော့စွာ နစ်မျောသွားခဲ့မိ၏ ။

"ဟေ့ကောင် စွယ်စုံ"

သူ့မျက်နှာရှေ့မှာ လက်ဝါးဖြန့်ကာကာရင်း နေလင်း ခေါ်မှ သူ လှည့်ကြည့်မိသည်။

"တော်သေးတာပေါ့ ငုတ်တုတ် သတိမေ့သွားပြီ ထင်နေတာ"

ကိုနောင်ကလည်း သတိလက်လွတ် သူ့အဖြစ်ကို ဝင်နောက် ပြောင်သည်။ သူ အရှက်ပြေ ပြုံးရင်း အကြည့်တွေက သူမဆီမှာပဲ

ပြန်လွင့်သွားမိပြန်၏။

သူမတို့အုပ်စု ထိုင်လိုက်သည့်ဝိုင်းက သူတို့ဝိုင်းနှင့်တော့ အလှမ်းဝေးလွန်းပါသည်။

"တကယ်ကွာ သတိလက်လွတ် ဖြစ်လောက်အောင် လှတယ်"

"ငါ ထင်ပါတယ် ခင်မဒီကို မြင်လိုက်တာနဲ့ မင်း ကြွေသွား မယ်ဆိုတာ"

"ခင်မဒီ ဟုတ်လား၊ သူ့နာမည်က ခင်မဒီ တဲ့လား"

သူ မေးတော့ နေလင်း အအေးပုလင်းကို မော့သောက်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

"ဟုတ်တယ် မင်း မျက်လုံးတွေ ကျွတ်ကျမတတ် ကြည့်နေတဲ့ ကောင်မလေး နာမည်က ခင်မဒီ တဲ့၊ ငါတို့ အီကိုမှာတော့ ကွင်းပဲ"

နေလင်း စကားတွေကို နားထောင်ရင်း သူမ မျက်နှာလေးကို သူငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ အားလုံးထဲမှာ လင်းလက်နေအောင် လှပ နေတာ ဝတ်ဆင်ထားသော ရွှေတွေ စိန်တွေကြောင့် မဟုတ်ပါဘဲ နုညက် အောင် လှသော သူမ အလှကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည်။

"သွားမငြိနဲ့နော် စွယ်စုံ၊ လှသလောက် ချောသလောက် မာန ကကြီးတယ်၊ အလှမာနကော ဂုဏ်ဒြပ်မာနတွေပါ ခင်မဒီဆီမှာ အလျှံ အပယ်ရှိနေတာ"

နေလင်းက ပြောနေသည်။ ကိုနောင်ကလည်း နေလင်း စကား တွေကို အနောက်က ထောက်ခံခေါင်းတွေ ညိတ်နေသည်။ သူကတော့ ခင်မဒီ မျက်နှာလေးကိုပဲ ငေးမောရင်း နားထဲမှာ ဝင်တစ်ချက် မဝင် တစ်ချက် ဖြစ်နေခဲ့၏။

ခင်မဒီ တဲ့။ နာမည်လေးက လှသလို လူကလည်း နုညက်နေ အောင် ချောမောပါသည်။ ဒီတော့ သူတို့ပြောသလို အလှမာန် ရှိမှာတော့ မဆန်းပါ။

သူမ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဆင်ထားသော လက်ဝတ်ရတနာတွေ ကလည်း

သူမရဲ့ ပြည့်စုံချမ်းသာမှုကို ဖော်ပြနေခဲ့ကြသည်။ ဂုဏ်ဒြပ် မာန်လည်း ရှိနိုင်သည်။ ဒါပေမဲ့ တဒင်္ဂအတွင်းမှာ သူမကို သူ မြတ်နိုး စုံမက်သွားခဲ့မိခြင်းက ထိုအရာတွေနှင့် ဘာမှမသက်ဆိုင်လှတာတော့ သေချာခဲ့ပါသည်။

"ဟေ့ကောင် စွယ်စုံ"

ပခုံးကို လှမ်းပုတ်သော နေလင်း လက်တစ်ဖက်ကြောင့် သူ ငဲ့ကြည့်မိသည်။ မျက်မှောင်ကြီးကုပ်ကြည့်နေသော နေလင်း မျက်ဝန်း တွေက အလိုမကျစွာ သုန်မှုန်နေတာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

"ငါပြောတာ မင်း ကြားရဲ့လား"

"အင်းလေ ခင်မဒီ အကြောင်းတွေ မဟုတ်လား၊ ငါ စိတ်ဝင် စားလို့ နားထောင်နေခဲ့တာပဲ"

"မဟုတ်ဘူး စိတ်မဝင်စားမိအောင် ငါတို့က မင်းကို သတိပေး နေတာ"

"ဟာ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"စောစောကပဲ မင်းကို ပြောပြပြီးပြီလေကွာ၊ ခင်မဒီ ဆိုတာ တို့အီကိုမှာတော့ နာမည်ကြီးပဲ၊ လှတာကော မာနတံခွန်ထူတဲ့ နေရာမှာ ရော"

"ဟုတ်တယ် စွယ်စုံ နေလင်း ပြောသလိုပဲနော်၊ အခုချိန်အထိ ရည်းစားရယ်လို့ မရှိသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အနားမှာ ခေယယ မျှော်လင့်နေတဲ့ ကောင်တွေမှ အများကြီး၊ အင်ဂျင်နီယာတွေကော ဆေးကျောင်းက ကောင်တွေပါ ပါတယ်၊ အားလုံးက ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ ကျောင်းတက်နိုင်တဲ့ ကောင်တွေချည်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်မဒီရဲ့ စံနှုန်းတွေထဲမှာ လိုအပ်ချက်ရှိနေ လို့ ကြိုးစားနေတဲ့အဆင့်ပဲ ရှိနေကြတယ်၊ ဒါဆို သဘောပေါက်"

ကိုနောင်က အရှင်းလင်းဆုံးနှင့် အပြတ်သားဆုံးပဲ ပြောသည်။ သူကတော့ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လေးပဲ ပြုံးနေလိုက်ပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်မဒီမှာ

ပိုင်ရှင် မရှိသေးတာပဲ သူ့အတွက် ကျေနပ်စရာ ကောင်းနေပြီ။

ခင်မဒီလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနားမှာ ယောက်ျားလေး များစွာ ရစ်ဝိုင်းနေမှာတော့ သိပ်သေချာ၏။ ဘယ်သူ့ကိုမှ သူမ မရွေးချယ် သေးတာ သူမ နှလုံးသားက လက်မခံနိုင်လို့ပဲပေါ့။

ဒါဆို သူ့အတွက် ဘာကြောင့်များ မျှော်လင့်ခွင့် မရှိရမှာလဲ။

"ကဲ လစ်ကြရအောင် စွယ်စုံ၊ ငါတို့ ကလပ် ရှိသေးတယ်ကွ"

သူ ဆက်ထိုင်ချင်သေးပေမယ့် နေလင်းက ပိုက်ဆံရှင်းနေတာ မို့ မငြင်းနိုင်လိုက်ပါ။ ကင်တင်း(န်)က ဆိုင်လေးမှာ အဖွဲ့လိုက် ကျန်ရစ် ခဲ့သော သူမ မျက်နှာလေးကိုပဲ နှမျောစွာ ငေးကြည့်လိုက်ခဲ့ရ၏။

"မင်းလည်း ကျောင်းပြန်မှာ မဟုတ်လား စွယ်စုံ"

"အင်း ပြန်မယ်"

"ဒါဆို လမ်းခွဲကြစို့ ငါတို့ နောက်အပတ်ထဲကျရင် မင်းတို့ ဝိဇ္ဇာက ကောင်မလေးတွေကို လာငေးဦးမယ် ကဲ လစ်ပြီ"

သူ့ကို နှုတ်ဆက်ကာ နေလင်းတို့ စာသင်ခန်းဘက်ဆီ လှမ်း သွားကြ၏။ သူကတော့ ဒီနှစ်ကောင် အရိပ်ကွယ်ပျောက်သွားသည်နှင့် ကင်တင်း(န်)ဘက်ကို ခြေလှမ်းတွေ ပြန်ဦးလှည့်မိသည်။

ကင်တင်း(န်)မှာ သာနေဆဲ လမင်းလေးကို သူ ငေးကြည့်ချင် သေးသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မျှော်လင့်ချက်တွေ မပြည့်ဝခဲ့ပါ။ ကင်တင်း(န်) ရောက်တော့ ဆိုင်လေးထဲမှာ သူမတို့ မရှိကြတော့ပါ။

ရင်ထဲမှာ နှမျောတသစွာ ဟိုသည်ငေးမော ရှာဖွေမိသေးပေ မယ့် မတွေ့ရတော့ပါ။

နေလင်းနှင့် ကိုနောင်တို့ရဲ့ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ထဲကို သူ ခဏ ခဏ

လာလည်ဖြစ်မှာ သေချာသည်။

ရင်မှာ ငြိတွယ်မိသော နှောငီကြိုးလေးက နှလုံးသားကို လှုပ် မရအောင်
ချုပ်နှောင်ထားနိုင်စွမ်းသည်။

ခင်မဒီ တဲ့။

မင်းဟာ ငါ့နှလုံးသားအတွက် လမင်းလေးတစ်စင်းပါပဲ။

*